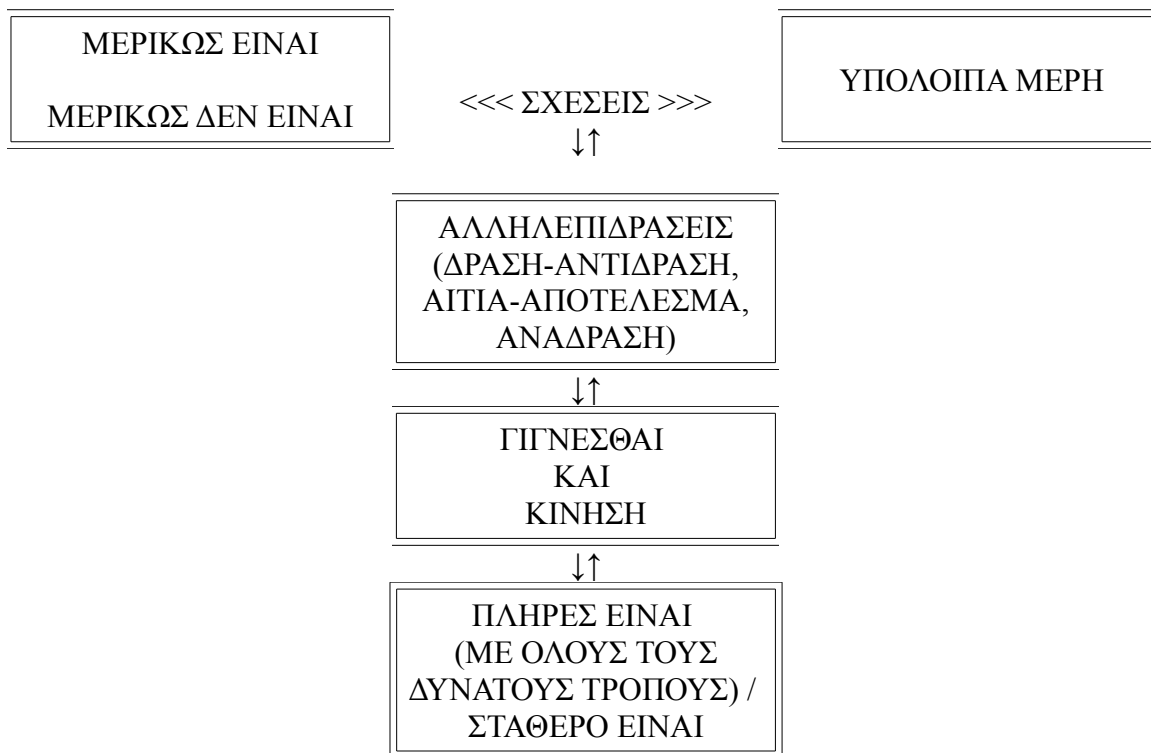

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΘΕΜΕΛΙΩΔΟΥΣ ΑΡΧΗΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.
 ΜΕ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΚΑΙ ΛΟΓΙΚΗ ΑΠΟΨΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
 ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΕ Η ΘΕΩΡΙΑ ΓΙΑ ΕΝΑ ΠΛΗΡΕΣ ΚΑΙ ΣΤΑΘΕΡΟ ΣΥΜΠΛΑΝ*

<<< ΤΑ ΘΕΜΕΛΙΩΔΗ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ >>>

ΤΡΟΠΟΙ ΑΛΛΗΛΕΠΙΔΡΑΣΗΣ	ΑΜΕΣΗ - ΕΜΜΕΣΗ	ΚΙΝΗΣΗ ΜΕ ΡΥΘΜΟ & ΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΕΝΗ
	ΓΡΗΓΟΡΗ - ΑΡΓΗ	
	ΡΥΘΜΙΚΗ - ΑΡΥΘΜΗ	ΣΤΙΓΜΙΑΙΕΣ ΚΑΙ ΣΤΑΘΕΡΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ
	ΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΕΝΗ - ΑΧΡΟΝΙΣΤΗ	
	ΜΕ ΦΟΡΑ - ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ	ΑΣΘΕΝΕΣΤΕΡΗ ΚΑΙ ΙΣΧΥΡΟΤΕΡΗ ΑΛΛΗΛΕΠΙΔΡΑΣΗ
	ΔΙΑΡΚΗΣ - ΣΤΙΓΜΙΑΙΑ	
	ΣΥΝΕΧΗΣ - ΔΙΑΚΟΠΤΟΜΕΝΗ	ΚΟΙΝΟΙ ΤΡΟΠΟΙ / ΚΟΙΝΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ
	ΔΙΜΕΡΗΣ - ΠΟΛΥΜΕΡΗΣ	
ΜΕ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ - ΑΝΕΜΠΟΔΙΣΤΗ		

ΠΛΗΡΕΣ ΕΙΝΑΙ → ΣΤΑΘΕΡΟΠΟΙΗΜΕΝΟ (ΣΥΝΟΛΙΚΟ) ΕΙΝΑΙ → ΣΕ ΜΕΓΙΣΤΟ ΧΡΟΝΟ
 ΜΕΡΙΚΩΣ/ΕΛΛΙΠΕΣ ΕΙΝΑΙ → ΜΕΤΑΒΛΗΤΟ ΕΙΝΑΙ → ΣΕ ΕΝΔΙΑΜΕΣΑ ΧΡ. ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΑ
 ΜΙΚΡΟΠΟΣΟΤΗΤΕΣ ΕΙΝΑΙ → ΔΟΜΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ → ΕΛΑΧΙΣΤΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ

* Οι θεμελιώδεις έννοιες για την περιγραφή του κόσμου και για την εξήγηση της δημιουργίας των πραγμάτων (όπως καταγράφηκαν με τις πιο αφηρημένες σκέψεις μέσα στο φιλοσοφικό βιβλίο με τον τίτλο “Η Θεολογία της Επιστήμης”). Από αυτές τις πρώτες σχέσεις των πιο αφηρημένων εννοιών -οι οποίες γίνονται με παρατηρήσεις μέσα στη σκέψη- εξάγονται ορθολογικά και συνθετικά με λίγες παρατηρήσεις από την εμπειρία όλα τα ιδιαίτερα φυσικά φαινόμενα, τα οποία περιγράφονται με ιδιαίτερο λεξιλόγιο στα επιστημονικά βιβλία. Στις πρώτες παρατηρήσεις αυτών των θεμελιακών σχέσεων, που ανοίγουν το δρόμο για τη φυσική είναι, η παρατήρηση για τα δομικά στοιχεία ως “ελάχιστες στιγμές” από τις οποίες ο πλήρης κόσμος ξεκινάει σχετικά να γίνεται (μέσω του κενού χώρου). Ο ορισμός για ένα Σύμπαν πάντοτε το ίδιο στο σύνολο ενός μέγιστου συνολικού χρόνου (μέγιστη περίοδος) εισαγάγει ένα βασικό γνώρισμα, το οποίο δεν συνυπολόγιζαν επί πολλούς αιώνες στην εξέλιξη της φυσικής επιστήμης ή είχαν αποδεχτεί τυφλά το τελειώς αντίθετο: Το γνώρισμα του ορίου και του περιορισμού στο χώρο και στο χρόνο. Από τις ίδιες αρχικές σκέψεις εξάγεται η στενή σχέση του ρυθμού και της περιόδου με τα δομικά στοιχεία και έτσι η έρευνα προσανατολιζόταν ορθολογικά για την ανίχνευση κυματικών φαινομένων. Από τις ίδιες αρχικές σκέψεις ακολουθούσαν πολλές άλλες εκπληκτικές διαπιστώσεις και συμπεράσματα σε φανερή λογική σύνδεση μεταξύ τους, όπως:

> Για τη σχέση της αρχής της διατήρησης της ενέργειας με τη σταθερότητα του Σύμπαντος, με την ασυνέχεια και με την τάση επαναφοράς στην ισορροπία.

> Τα όρια στην απόσταση και στο χρόνο και για τη καμπυλότητα του παγκόσμιου χώρου.

> Για τη στενή σχέση του χώρου με την ύπαρξη μιας κοινής ποσότητας ενέργειας.

> Για τη σχέση της ύλης με τη γρήγορη και κυκλική μεταβολή σε μία κοινή ουσία.

> Για τη σχέση της βαρύτητας με τη δυναμική και συγκεντρωτική ενέργεια του χώρου.

> Για τη σχέση της ύλης με την αυξομείωση στην ενέργεια του κενού χώρου.

> Για τη σχέση της μείωσης της ενέργειας και της ταχύτητας με την παρουσία της ύλης.

Στον 1ο τόμο της κοσμολογικής θεωρίας, σε μια υποσημείωση καταγράφηκε η επίδραση της Λογικής του Χέγκελ για τη λεπτή παρατήρηση του “μερικώς είναι” σε μία προσπάθεια να διορθώσω την πλήρη αντίθεση (αντίφαση) του Είναι και μη Είναι στη φιλοσοφία του: Παρατήρησα τότε (1990), ότι η αντίθεση του Είναι με το μη Είναι δεν ήταν πλήρης και συνολική, αλλά προερχόταν από την αντίθεση του Συνολικού Είναι με το μερικό είναι. Χρειάστηκαν μερικά χρόνια σκέψεων και η επαναδιατύπωση αυτής της σχέσης (πλήρους Είναι – μερικώς Είναι) με όρους της φυσικής για να επιβεβαιωθεί, ότι ο ορισμός ενός πλήρους και σταθερού Σύμπαντος δεν είναι άστοχος, παράλογος και σε σύγκρουση με την εμπειρία! Ο πλήρης και σταθεροποιημένος κόσμος συνυπάρχει με τα δομικά στοιχεία του.